

den vej, der hedder børnenes tarv, givetvis vil være nogle forældre, som synes, at deres rettigheder er blevet formindsket. Derfor skal man være villig til at imødesee, at der muligvis vil komme en masse konflikter, hver gang man ændrer lovgivningen på området, men det må man så tage i stive arm.

Lovforslaget her er godt, fordi det fokuserer på, at vi ikke kan være bekendt, at vi er så dårlige her i landet til at bryde den sociale arv, til trods for at vi er et af verdens rigeste lande. Det er et spørgsmål om, at der skal sættes tidligere ind i problemramte familier, og det er jo også et udtryk for, at vi skal koncentrere os om dem, der vitterlig har problemer.

Der findes virkelig situationer, hvor forældre ikke magter at løfte forældrerollen, og derfor har vi en forpligtelse til at sende et klart signal om, at familien skal hjælpes, men også at barnet skal beskyttes af det offentlige.

Vi må ikke af misforstået hensyn til familien som enhed, hvis den enhed slet ikke eksisterer, være berøringsangste, for det er ikke nogen beskyttelse af familiebegrebet.

Når den type familie ikke formår at give de vigtige og basale trygge forhold for et barn, som netop er en families hovedopgave, jamen så er det, at vi må træde til og det offentlige må træde til.

Jeg vil derfor fremhæve, at vi ved dette initiativ forhåbentlig får skabt en situation, hvor de såkaldte svingdørsbørn, der hives ind og ud af henholdsvis et anbringelsessted og en ikke fungerende familie, får betydelig mere stabilitet og tryghed i deres hverdag.

Jeg er derfor heller ikke så nervøs for, at det vil give færre frivillige anbringelser. Det tvivler jeg på. Men det er klart, at denne lovgivning er en lovgivning, der skal følges, og når den skal revideres på et eller andet tidspunkt, jamen så må man jo se, hvordan det har fungeret i virkeligheden.

Men ét er, at det ikke fungerer godt nok i dag. Vi ønsker, at børnene får den nødvendige kontinuitet i deres liv, ligesom alle andre har brug for. Og vi er i virkeligheden også indstillet på på et senere tidspunkt at overveje mere konsekvente forslag om permanent anbringelse.

Men som udgangsposition håber vi naturligvis, at dette lovforslag er tilstrækkeligt, og at de personer i den offentlige sektor, som møder børn og familier med disse trivselsproblemer, vil være tilstrækkelig sikret til hurtigt at kunne

give underretning til myndighederne, så der kan ske en hurtig handling.

Vi er overbevist om, at vi kun kan opnå sociale forbedringer ved at få brudt den onde sociale cirkel for de udsatte børn, og vi tror også, at spørgsmålet om efterværn vil være med til at gøre dette lettere. Så vi er meget positive over for lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Hr. Jens Heimbürger understregede i sit indlæg familiens betydning, og så vil jeg gerne spørge hr. Jens Heimbürger om den kontaktperson, som forældrene får stillet i udsigt: Mener hr. Jens Heimbürger, at det er en tilstrækkelig løsning, eller er hr. Jens Heimbürger ikke enig i, at man i perioden, hvor barnet er fjernet, bør fokusere på en mere målrettet indsats med henblik på at løse de problemer, der er årsag til anbringelsen, og at det er helt i tråd med det, som også De Konservative stemte for i forbindelse med behandlingen af F 10 i oktober 1999?

(Kort bemærkning).

Jens Heimbürger (KF):

Jeg tror, vi vil se eksempler på, at intet er tilstrækkeligt. Vi vil se eksempler på forældre, hvor vi, lige meget hvad vi gør, aldrig nogen sinde vil kunne løse problemerne, og det er jo også det ulykkelige i det her. Men jeg tror, at det er et godt skridt på vejen med en støtteperson.

At vi kunne gøre noget yderligere, er der vel i virkeligheden ingen tvivl om, men jeg synes, at jeg føler mig tryk ved det forslag, der ligger her. den bodyguard-tanke, der ligger i det, den tæthed, og det med ikke kun at tænke på barnet, men også understøtte familien, ja, det tror jeg vil være en stor hjælp.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Jeg er helt enig med hr. Jens Heimbürger i, at vi nærmest aldrig kan gøre nok. men er hr. Jens Heimbürger tilfreds med det, som det er i lovgivningen nu? Allerede nu står der jo, at man skal behandle og give forældrene tilbud, mens barnet er fjernet, for at løse de problemer, der er årsag til fjernelsen. Men som det er nu, er det kun 39 pct. af forældrene, der får tilbud om behandling. Synes hr. Jens Heimbürger, at det er nok?